

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Ловеч, 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ в публично заседание на деветнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА

при участието на секретаря ДАНИЕЛА КИРОВА
като разгледа докладваното от МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА Търговско дело № 20214300900020 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, съобрази:

Производство по чл.694, ал.2, т.1 от ТЗ.

Съдът е сезиран с искова молба от Националната агенция за приходите, гр. София, ул. „Княз Дондуков“ № 52 против „С.Е.“ АД (в несъстоятелност), **ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.*** и ЕЛ. Г. Т. – постоянен синдик на „С.Е.“ АД, с която е предявен иск по чл. 694, ал.2, т.1 ТЗ за установяване съществуването и дължимостта на неприети вземания в производството по несъстоятелност срещу „С.Е.“ АД, предявени от НАП с цена на иска 508 913.49 лв.**

Излага, че на основание чл. 10, ал. 1, т. 15 от ЗНАП, Националната агенция за приходите представлява държавата в производството по несъстоятелност в случаите, в които е кредитор с публични и определени със закон частни държавни вземания. Изтъква, че предявява иск за установяване съществуването и дължимостта на предявени и неприети в производството по несъстоятелност срещу "С.Е." АД, ЕИК *****, вземания на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите" (ФГВРС) и публични вземания за данък върху доходите на физическите лица, заплатени от ФГВРС в общ размер на 508 913,49 лв., както и лихвите върху главниците, дължими на основание чл. 113 от **КСО** до датата на окончателното погасяване на главниците.

Твърди, че с Решение № 67 от 22.07.2020 г., постановено по т. д. № 23/2020 г. по описа на Окръжен съд Ловеч, е открито производство по несъстоятелност срещу "С.Е." АД. В ТРРЮЛНЦ под № 20201106172720 по партидата на „С.Е.“ АД е обявен списък на неприетите вземания на кредитори на търговеца, предявени в срока по чл. 688, ал. 1 от ТЗ, като в списъка са включени вземания на ФГВРС в размер на 508 913.49 лв., както и лихвите върху посочените суми, дължими на основание чл. 113 от КСО до датата на окончателното погасяване на

главниците, предявени от НАП с молба с изх. № 24-04-606/19#29 от 22.10.2020 г.

В срока по чл. 690 от ТЗ, агенцията е депозирала възражение с изх. № 24-04-606/19#30/12.11.2020 г. срещу включването на вземанията в списъка. С Определение № 260100 от 02.03.2021 г., постановено по т. д. № 23/2020 г. по описа на Окръжен съд Ловеч, обявено в ТРРЮЛНЦ под № 20210304100808, възражението е оставено без уважение като неоснователно и списъкът на неприетите вземания е одобрен във вида, в който е изготвен.

Излага, че съгласно чл. 28, ал. 3 от ЗГВРСНР, във връзка с изплатените гарантирани вземания на работници и служители, фондът се представлява от Националната агенция за приходите. Разпорежданията на ФГВРС са административни актове, които подлежат на обжалване и влизат в сила при наличие на предвидените в АПК предпоставки.

Съгласно чл. 27, ал. 1 от ЗГВРСНР териториалните поделения на НАП изплащат гарантираните вземания на правоимащите лица в 7-дневен срок от получаване на разпореждането на директора на фонда и превеждане на сумите от фонда по декларираните от тях лични разплащателни или спестовни безсрочни Б.и сметки, т.е. изплащането на съответните суми, дължими на работниците и служителите е законодателно вменено на ФГВРС, като е определен срок за изплащане от момента на получаване на съответния акт. Към молба с изх. № 24-04-606/19#29/22.10.2020 г. на НАП са приложени заверени копия от 97 разпореждания на ФГВРС, въз основа на които гарантираните вземания са били изплатени на всеки един от посочените в разпорежданията работници и служители на длъжника. Излага, че от писмо с изх. № Ц4504-40-253#1/17.12.2020 г. на ФГВРС и приложенията към него е видно, че плащанията към лицата са били извършени.

По отношение съществуването и дължимостта на публични вземания за данък върху доходите на физическите лица, заплатен от ФГВРС твърди, че заедно с гарантираното вземане е заплатен и дължимия от работодателя данък върху доходите на физическите лица, поради което за ФГВРС възниква вземане срещу длъжника за заплатения данък, а възможността вземането да

бъде удовлетворено в рамките на производството по несъстоятелност е същото да бъде включено в одобрен от съда по несъстоятелността списък на приети вземания на кредитори на дружеството.

Изтъква, че основен аргумент на съда по несъстоятелността за неприемане на вземанията е факта, че с цитираните вземания са изплатени вземания на работници и служители на длъжника за трудови възнаграждения, които са били включени в одобрени от съда по несъстоятелността списъци на приети вземания на кредитори на дружеството. Счита, че този извод не може да бъде споделен предвид липсата на информация относно вида на приетите вземания на работници и служители, включени в списъка на служебно приетите вземания на кредитори на търговеца, обявен в ТРРЮЛНЦ под № 20200903105132 и одобрен от съда по несъстоятелността /заплати и обезщетения по **КТ**/ и периодите, за които те са дължими.

Моли съда на основание чл. 694 от ТЗ да постанови решение, с което да признае за установено съществуването и дължимостта на предявените от НАП в производството по несъстоятелност срещу "С.Е." АД и неприети вземания на ФГВРС и публични вземания за данък върху доходите на физическите лица, заплатени от ФГВРС в общ размер на 508 913,49 лв., както и лихвите върху главниците, дължими на основание чл. 113 от КСО до датата на окончателното погасяване на главниците. Претендира направените по делото разноски, вкл. юрисконсултско възнаграждение.

В срока по чл.367, ал.1 ГПК е постъпил отговор от Е.Т. - синдик на „С.Е.“ АД/н/, в който оспорва предявените искиове. **Счита, че исковата молба е нередовна, искът относно непубличните вземания е допустим, но е неоснователен, а искът относно публичните вземания за данък върху доходите на физическите лица - недопустим и неоснователен. Относно нередовността на исковата молба твърди, че вземанията по предявените искиове по чл. 694, ал. 2 ТЗ следва да бъдат индивидуализирани с елементите по чл. 685, ал. 2 ТЗ и същата следва да бъде оставена без движение.**

На следващо място изтъква, че искът относно публичните вземания за данък върху доходите на физическите лица е недопустим. Излага съображения, че с молба вх. № 161484/23.10.2020 г. по описа на ЛОС, НАП е предявил вземания на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към „С.Е.“ АД в размер на 508 913.49 лв., възникнали на основание 97 броя разпореждания на директора на Фонда, които да бъдат включени в списък на приетите вземания с поредност на удовлетворяване по чл. 722, ал.1, т.4 ТЗ. С молбата е поискано вземанията на фонда да бъдат приети и удовлетворени заедно с начислените на основание чл. 21, ал. 4 ЗГВРСНР във връзка с чл. 113 КСО лихви, дължими до датата на окончателното погасяване на главниците на вземанията. Твърди, че не е приел така предявените вземания и ги включил в съставен на 02.11.2020 г. и обявен в ТРРЮЛНЦ под № 20201106172720 списък на неприети допълнително

предявени вземания към „С.Е.“ АД, съставен на основание чл. 688, ал. 1, вр. чл. 686, ал. 1, т. 3 от ТЗ. Не оспорва, че подаденото от НАП възражение срещу тях е оставено без уважение с определение № 260100/02.03.2021 г. по т.д.н. № 23/2020 г. на Окръжен съд - Ловеч.

Посочва, че нито в молбата от 23.10.2020 г., нито във възражението си по чл. 690, ал. 1 ТЗ, НАП е заявила, че предявените от нея вземания са публични вземания на държавата за данък, които биха имали привилегия по чл. 722, ал. 1, т. 6 или т. 7 от ТЗ. Счита, че *липсата на идентичност на предявените от НАП и неприети в хода на производството по т.д.н. № 23/2020 г. на Окръжен съд - Ловеч вземания с процесиите вземания прави недопустим иска за установяване съществуването на публичните вземания за данък върху доходите на физическите лица, поради което моли съда да прекратите производството по делото в тази му част. Твърди, че процесуалните предпоставки за надлежно упражняване на иск по чл. 694, ал. 2 ТЗ са: кредиторът да е предявил вземането си пред съда по несъстоятелността по реда и в сроковете по чл. 685, ал. 1 и чл. 688 ТЗ; да има произнасяне на синдика по отношение на него; да има депозирано в срока по чл. 690, ал. 1 ТЗ възражение срещу приемането или отказа за приемане на вземането; по повод това възражение да има произнасяне на съда с определение по чл. 692 ТЗ; да е спазен срокът по чл. 694, ал. 6 от ТЗ. Изтъква, че за допустимостта на предявения иск по чл. 694, ал. 2, т. 1 ТЗ сезираният съд следи служебно и е длъжен да извърши самостоятелна проверка за наличие на посочените предпоставки за допустимост на предявения иск, като не е обвързан от становището на съда по несъстоятелността.*

Счита, че представените с исковата молба писма на ФГВРС изх. № Ц4504-40-158/06.10.2020 г. и изх. № Ц4504-40-260#1/17.12.2020 г. не доказват твърдяните от НАП плащания на дължим от „С.Е.“ АД данък върху доходите на физическите лица и постъпването на претендираните суми по сметка на ТД на НАП ГДО, тъй като *представяват частни свидетелстващи документи, които имат формална доказателствена сила. Но дори да бъдат доказани плащанията на процесиите вземания за данък и ФГВРС да се е суброгирал в правата на държавата спрямо „С.Е.“ АД за тях, то не следва да включва отново вземанията, които вече са включени в списъка с допълнително приетите вземания по чл. 688, ал. 3 от ТЗ. Удовлетворяването на държавата от страна на ФГВРС за вземанията за ДДФЛ ще бъде отчетено, но не чрез включване на новопредявените от НАП вземания в списъка на приетите вземания, тъй като това би създавало за „С.Е.“ АД задължение за плащане два пъти на едни и същи задължения - веднъж на държавата, която фигурира като кредитор с приети и неоспорени вземания за ДДФЛ, и втори път на ФГВРС чрез НАП досежно същите вземания. Изплащането на данък от страна на ФГВРС ще бъде съобразено при разпределянето на сумите чрез сметка за разпределение по чл. 721 ТЗ, като цитира практика на съдилищата.*

Изтъква, че НАП няма правен интерес от установяване на

съществуването на процесното вземане, тъй като разполага с облекчената правна възможност да атакува чрез възражение по чл. 728 ТЗ сметка за разпределение, която синдикът би изготвил за удовлетворяване приети публични вземания. *Тъй като наличието на правен интерес е абсолютна процесуална предпоставка за воденето на настоящия процес и такъв липсва, моли съда да прекратите производството по делото в частта относно публичните вземания за ДДФЛ.*

По отношение иска за непубличните вземания изразява становище и за неговата неоснователност. Излага, че в ТРРЮЛНЦ под № 20210120170536 по партидата на „С.Е.“ АД е обявено определение № 260112/20.10.2020 г. по т.д.н. № 23/2020 г. на ЛОС, с което са одобрени списък на приети предявени вземания и списък на вземания по чл. 687, ал. 1 ТЗ към „С.Е.“ АД, включващи изчислени след приспадане на дължимите осигурителни вноски и ДДФЛ вземания на над 438 бивши работници и служители на дружеството за начислени до 21.07.2020 г. нетни трудови възнаграждения и/или обезщетения по чл. 221 и чл. 224 КТ с общ размер от над 2 794 300.53 лв.

С молба вх. № 161484/23.10.2020 г. по описа на ЛОС, НАП е предявила вземания на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ към „С.Е.“ АД в размер на 508 913.49 лв., възникнали на основание 97 броя разпореждания на директора на Фонда. Изтъква, че издадените от директора на ФГВРС разпореждания са индивидуални административни актове, с които се създават права само в полза на отделни правоимащи работници или служители на „С.Е.“ АД и подлежат на обжалване само от тях по реда и в сроковете по чл. 26, ал. 4 ЗГВРСНР. *Счита за недопустимо чрез тези актове да се изменят посочените по-горе списъци на приети вземания или определенията на съда по несъстоятелността.*

Твърди, че съгласно чл. 27, ал. 1 ЗГВРСНР ТП на НОИ изплащат гарантираните вземания на правоимащите лица в 7-дневен срок от получаване на разпореждането на директора на фонда и превеждане на сумите от фонда по декларираните от тях лични разплащателни или спестовни безсрочни Б.и сметки. Изтъква, че цитираната от НАП разпоредба на чл. 13 от посочената наредба е изменена и от 01.01.2017 г. в 3-дневен срок от издаване на разпореждането за изплащане на гарантираните вземания, директорът на фонда превежда дължимите суми за изплащане на гарантираните вземания на съответното ТП на НОИ, а според чл. 15 от Наредбата едновременно с изплащането на гарантираните вземания, съответното ТП на НОИ превежда само данъка върху доходите и запорите, а не и осигурителните вноски, както твърди НАП.

На следващо място посочва, че чл. 28, ал. 1 ЗГВРСНР предвижда, че в резултат на изплащането на гарантирани вземания на работниците и служителите със средства на фонда, в негова полза възниква право на иск

срещу работодателя или масата на несъстоятелността за възстановяване на изплатените средства. Следователно законовата суброгация по чл. 28 ЗГВРСНР настъпва в момента на плащането на гарантираните вземания по декларираните от правоимащите лица лични разплащателни или спестовни безсрочни Б.и сметки.

Излага, че представените с исковата молба писма с изх. № Ц4504-40-158/06.10.2020 г. и изх. № Ц4504-40-260#1/17.12.2020 г. на ФГВРС не доказват твърдяните от НАП плащания и постъпването на претендираните суми по сметките на правоимащите лица. Счита, че липсата на доказателства за извършени плащания съобразно изискванията на чл. 75, ал. 3 ЗЗД или чл. 305 ТЗ чрез заверяването на сметките на работниците и служителите е пречка да се приеме, че ФГВРС се е суброгирал в техните права спрямо „С.Е.“ АД. Но дори да бъдат доказани плащанията и Фондът да се е суброгирал в права на работниците и служителите, не следва отново да включва вземанията, вече включени в одобрените с определение № 260112/20.10.2020 г. по т.д.н. № 23/2020 г. на Ловешкия окръжен съд списък на приети предявени вземания и списък на вземания по чл. 687, ал. 1 ТЗ, в списък с допълнително приетите вземания по чл. 688, ал. 1 от ТЗ.

Твърди, че искът относно публичните вземания за ДДФЛ също е неоснователен, тъй като от представените с исковата молба писма с изх. № Ц4504-40-158/06.10.2020 г. и изх. № Ц4504-40-260Ш17.12.2020 г. на ФГВРС не доказват твърдяните от НАП плащания на дължим от „С.Е.“ АД данък върху доходите на физическите лица и постъпването на претендираните суми по сметка на ТД на НАП ГДО.

В отговора синдикът изразява становище за неоснователност и на предявения от НАП иск за установяване дължимостта на лихви върху главниците, дължими на основание чл.113 К С О до датата на окончателното погасяване на главниците. Пзовава се на разпоредбата на чл. 21, ал. 4 ЗГВРСНР, според който лихвата по чл. 113 КСО се дължи и събира само за невнесени и дължими от работодателите задължителни месечни вноски по чл. 21, ал. 1 ЗГВРСНР, но не и за изплатените гарантирани вземания на работниците и служителите или ДДФЛ.

Счита, че независимо от изхода на делото, ***разноските по т.д. № 20/2021 г. по описа на Ловешкия окръжен съд следва да са за сметка на НАП и искането ѝ за присъждане на направените по делото разноски следва да се остави без уважение.***

Моли съда да постанови решение, с което отхвърли исковете на НАП.

След оставяне на исковата молба без движение, с молба вх. № 1987 от 10.06.2021 г. ищецът е посочил размера на гарантираното вземане и дължимия данък на всяко едно физическо лице – работник или служител на длъжника, заплатено от фонда с приложените към исковата молба разпореждания.

В съдебно заседание ищецът чрез процесуалния си представител гл. инспектор Д.Д. поддържа исковата молба и моли съда да постанови решение, с което признае за установено съществуването и дължимостта на предявените от НАП в производството по несъстоятелност срещу „С.Е.“АД и неприети вземания на ФГВРС и публични вземания за данък върху доходите на физическите лица, заплатени от фонда и в общ размер на 508 913.49 лв., както и лихвите върху главниците, дължими на основание чл.113 от КСО до датата на окончателното погасяване на главниците.

Ответниците редовно призовани за съдебното заседание не се явяват.

От приетите по делото писмени доказателства и становищата на страните, преценени по отделно и в тяхната съвкупност и взаимовръзка, съдът приема за установено следното от фактическа страна:

*В изготвения по делото доклад съдът е приел, че не се нуждаят от доказване обстоятелствата, касаещи производството по несъстоятелност на „С.Е.“АД. При извършена служебно справка в ТРРЮЛНЦ съдът констатира, че с решение от 22.07.2020 г. по т.д. № 23/2020 г. по описа на ОС Ловеч, съдът на основание чл.630, ал.1 от ТЗ е обявил неплатежоспособността на «С.Е.»АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.***, представлявано от П.Б., определил начална дата на неплатежоспособността 31.12.2018 г., открил производство по несъстоятелност на дружеството, назначил за временен синдик ЕЛ. Г. Т., допуснал обезпечение, на основание чл.630, ал.1, т.4 от ТЗ, чрез налагане на общ запор и възбрана върху имуществото на «С.Е.»АД, ЕИК ***** и определил дата на първото събрание на кредиторите на 05.08.2020 г. от 10.00 ч. при дневен ред, съгласно чл.672 от ТЗ.*

По т.д. № 23/2020 г. по описа на ЛОС е подадена молба изх. № 24-04-606/19#29/22.10.2020 г. на НАП, с която са предявени вземания на основание чл.688, ал.1 и чл.687, ал.2 от ТЗ, вкл. вземания на ФГВРС в общ размер 508 913.49 лв. по цитирани 97 бр. разпореждания, предмет на настоящето производство. Тези вземания са включени в изготвения от синдика списък на неприети вземания, обявен в търговския регистър. В срока по чл.690, ал.1 от ТЗ е подадено възражение изх. № 24-04-606/19#30/13.11.2020 г. от НАП срещу включване на вземанията в списъка на неприети вземания. С определение № 260100/02.03.2021 г., съдът е оставил без уважение възражението на НАП.

От приетите заверени копия на разпореждания на Директора на Фонда „ГВРС“ (97 броя), издадени на 03.09.2020 г. /от № 4505-40-772 до №

4505-40-804/; на 15.09.2020 г. /от № 4505-40-829 до № 4505-40-873/; на 16.09.2020 г. /от № 4505-40-875 до № 4505-40-893/ се установява, че означените в тях лица са били в трудови правоотношения с работодател „С.Е.“ АД и на всички са отпуснати гарантирани вземания (начислени, но неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения за съответните периоди) на основание чл. 26, ал. 1, вр. чл. 4, вр. чл. 22, ал. 1 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) след подадени от тях заявление-декларация. С всяко от разпорежданията са определени вида (трудова възнаграждение и обезщетение) и размер сумите, които се следва да се изплатят на съответния работник от фонда.

От заключението на съдебно-икономическата експертиза, което съдът приема като компетентно, обосновано и неоспорено от страните се установява, че в списъка на приетите предявени вземания на кредиторите на „С.Е.“ АД е включена сумата 2 794 300.53 лв., образувана от нетните възнаграждения и/или обезщетения на работници и служители от трудови правоотношения и прекратени такива. В нея не са включени съдебно присъдени вземания, свързани с трудови правоотношения, вземания за лихви и такива, които не произтичат от трудови правоотношения /адвокатски хонорари и съдебни такси/. При извършената проверка вещото лице е констатирало, че общия размер на изплатените от ФГВРС гарантирани вземания по представените в настоящето производство разпореждания е в размер на 508 913.49 лв. Тези плащания са направени на 14.09.2020 г., 25.09.2020 г. и 27.11.2020 г. Експертът прави заключение, **че общият размер на изплатените от фонда гарантирани вземания на работниците и служителите е 462 515.97 лв., а изплатеният данък върху доходите на физически лица е 46 397.52 лв.** При направената от вещото лице Н. Р. проверка на счетоводните и Б.и документи в НАП е установено, че посочените в разпорежданията чисти суми за получаване от съответните лица, са преведени от ФГВРС с платежни нареждания по личните им Б.и сметки, а ДОД е преведен по сметка на ТД на НАП София, Дирекция СДО.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Предмет на настоящото производство е установяване на основание чл.694, ал.2, т.1 от ТЗ съществуването на предявени от НАП, но неприети вземания на Фонда за гарантиране на вземанията на работници и служители (ФГВРС) и публични вземания за данък върху доходите на физическите лица, заплатени от ФГВРС в общ размер 508 913.49 лв., както и лихви по чл. 113 ЗСО върху главниците до окончателното им заплащане.

Процедурата по изплащане на гарантираните вземания е уредена в Глава четвърта от Закона за гарантираните вземания на работниците и

служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР). Гарантираните вземания се отпускат въз основа на заявление-декларация по образец, подадена от работника или служителя до териториалното поделение на Националния осигурителен институт по седалището на работодателя.

Изплащането им на правоимащия работник или служител се извършва въз основа на издадено разпореждане от директора на фонда (чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР) по декларираните от тях лични платежни сметки. Според разпоредбата на 27, ал. 2 ЗГВРСНР, ТП на НАП превежда данъка върху доходите и запорите. В резултат на изплащането на гарантирани вземания на работниците и служителите със средства на фонда, в негова полза възниква право на иск срещу работодателя или масата на несъстоятелността за възстановяване на изплатените средства. Съгласно чл.28, ал.1 и ал.3 от ЗГВРСНР, в производството по несъстоятелност във връзка с изплатените гарантирани вземания на работници и служители, фондът се представлява от НАП. Частта от начисленото, но неизплатено трудово възнаграждение, която не е гарантирана от фонда, остава дължима за работника или служителя и може да се предяви в производството по несъстоятелност според нормата на чл. 30 ЗГВРСНР.

В случая от представените по делото писмени доказателства и заключението на съдебно-икономическата експертиза по безспорен начин се установи, че гарантираните вземания и ДОД, начислени с процесните 97 бр. разпореждания по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР, са изплатени на работниците в обща размер на сумата 462 515.97 лв. и 46 397.52 лв. – ДОД на ТД на НАП, или общо 508 913.49 лв. Тези вземанията според заключението на съдебно-икономическата експертиза са включени от синдика в списъка на неприетите такива, но те са част от вземанията, включени в списъка по чл. 687, ал. 1 ТЗ (служебно приети от синдика вземания на работници и служители на несъстоятелния търговец).

При така установените факти спорът между страните се свежда до въпроса дали при прието вземане на работник/служител в производството по несъстоятелност и последвало плащане на това задължение от Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" в полза на НАП, упражняваща правата на фонда по чл. 28 ЗГВРСНР, възниква ново вземане, подлежащо на предявяване в производството по несъстоятелност или НАП следва да участва в разпределението по силата на законната суброгация по чл.

28, ал. 1 ЗГВРСНР. Настоящият състав счита, че в тази хипотеза не възниква ново вземане, различно от предявеното (служебно вписаното от синдика в списъка на приетите вземания) такова на работник или служител срещу обявления в несъстоятелност работодател. Следва да се подчертае, че с плащане на сумите по издадените разпореждания от ФГВРС, кредиторите с приети вземания се удовлетворяват за тях до съответните размери, без да се стига до погасяване на задълженията на „С.Е.“ АД (н) в същите размери. Задължението продължава да съществува до размера, в който работниците са получили удовлетворяване чрез средствата на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите", за който обявеното в несъстоятелност дружество продължава да отговаря, но спрямо фонда до размера на изплатената сума. По силата на законната суброгация по чл. 28, ал. 1 ЗГВРСНР, плащането със средства от фонда води до промяна в персоналният състав на кредиторите за част от приетите вземания, а не до увеличаване обема на задълженията на дружеството-длъжник. Това означава, че настъпва промяна в кредитора, а не възниква ново вземане. Суброгацията по чл. 28, ал. 1 ЗГВРСНР е настъпила само до размера на удовлетворените вземания по процесните разпореждания, чиито общ размер възлиза на 508 913.49 лв. Тя не настъпва за неудовлетворената от фонда част на предявените вземания и за тази част от тях кредитор си остава съответният работник или служител. До посочения размер и на основа на чл. 28, ал. 1 ЗГВРСНР, фондът встъпва в правата на съответните работници по всяко от вземанията им, предявени в производството по несъстоятелност на „С.Е.“ АД (н), удовлетворени изцяло или частично с негови средства. Фондът чрез НАП следва да се включи от синдика при изготвяне на сметката за разпределение на мястото на удовлетворените работници и служители, вместо да предявява иск против дружеството в несъстоятелност за възстановяване на изплатените средства. Включването за удовлетворяване на вземанията на работниците в списъка на приетите вземания, срещу който не са постъпили възражения по чл. 690, ал. 1 ТЗ, е пречка да се развие исково производство по установяването им. Подадена от НАП молба за установяването им би била недопустима с оглед действието на суброгацията – настъпилото заместване от фонда на удовлетворените работници за вземанията им срещу несъстоятелното дружество до размера на платеното. Приемането на обратното би било в противоречие с действието на законната суброгация по чл. 28, ал. 1 ЗГВРСНР

и дублиране на вземания – едното на кредитора-работник, включено в списъка на приетите такива, и другото на ФГВРС, възникнало заради удовлетворяване на първото.

По изложените съображения съдът приема, че в полза на Фонда „Гарантиране на вземанията на работници и служители“ не съществуват предявени, но неприети вземания в общ размер 508 913.49 лв., претендирани като платени със средства на фонда трудови възнаграждения на работници и служители на „С.Е.“ АД (н) и ДОД върху тях по представените 97 броя разпореждания на Директора на Фонда „ГВРС“, издадени в периода 03.09.2020 г. – 16.09.2020 г.

Съдебният състав приема, че не съществува и вземане за заплащане на лихва по чл. 113 КСО върху главницата. Встъпвайки в правата на удовлетворения кредитор, в полза на фонда би се дължала лихва за забава на общо основание и доколкото несъстоятелният търговец е бил в забава за вземанията към работниците и служителите. В случая върху платените със средства от фонда суми в полза на последния не възниква вземане за лихва по чл. 113 КСО, защото се касае за плащане на задължения, които не са публични по смисъла на чл. 162, ал. 2 ДОПК и защото в закона не е установено изрично начисляване на такава лихва върху тях, въпреки частният им характер – задължено лице за вземанията по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР е несъстоятелният работодател, а за вземанията по чл. 27, ал. 2 ЗГВРСНР (ДОД и запори) е работникът. С лихвата по чл. 113 КСО се събират вземанията на фонда за невнесени ежемесечни вноски по чл. 20, ал. 1 ЗГВРСНР, каквито вземания не са предявени за установяване в настоящето производство.

Поради изложените съображения съдът намира, че предявеният установителен иск с правно основание чл.694, ал.2, т.1 от ТЗ за вземане в общ размер от 508 913.49 лв., както и за лихвата по чл. 113 КСО върху него до окончателното му заплащане, като неоснователни следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на процеса и на основание чл.78, ал.1 от ГПК на ищеца не следва да се присъждат съдебни разноски, а разноските за държавна такса остават в тежест на бюджета на съда.

Водим от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от Националната агенция за приходите, гр. София, ул. „Княз Дондуков“ № 52 против „С.Е.“ АД (в несъстоятелност), с **ЕИК *******, със седалище и адрес на управление: **гр. Ловеч, ул. „Кубрат“ № 9** и ЕЛ. Г. Т. – постоянен синдик на „С.Е.“ АД, иск по чл. 694, ал. 2, т.1 от ТЗ за установяване съществуването на предявени, но неприети вземания на Фонда за гарантиране на вземанията на работници и служители (ФГВРС) и за данък върху доходите на физическите лица в общ размер на 508 913.49 лв., заплатени със средства от ФГВРС по 97 броя *разпореждания на Директора на Фонда „ГВРС“, издадени в периода 03.09.2020 г. – 16.09.2020 г.*, както и за лихви по чл. 113 КСО върху главниците до окончателното им заплащане.

Решението може да се обжалва пред Апелативен съд Велико Търново в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Окръжен съд – Ловеч: _____